

На шега ти казахъ азъ,
а пъкъ ти — скокнѣ завчасъ!
Ужъ се хвалишъ за юнакъ,
пъкъ си все готовъ за бѣгъ!

Заю

(въздѣхва успокоенъ):

Ти не си прави шеги
съ твойтъ остритъ роги,

че останахъ безъ сърдце,
и треперя, катъ перце!

Охлювчо:

(смѣе се):

Ехъ, ела, ела насамъ,
други пжтъ ще знамъ, ще знамъ!
Здраво тука се наяжъ
да добиешъ пакъ куражъ!

Василь Павурджиевъ

ПЪРВАТА ЗАПОВѢДЪ

(Разказъ отъ В. Таль

— Чие момче си? — попита
книжарътъ.

— Азъ се казвамъ Стефчо и
искамъ да си купя тетрадка —
смутено отговори малкотомомче.

— Добре. Значи ти, вече хо-
дишъ на училище?

— Ходя.

— Ами, я ми кажи, научи ли
си добре урока за днесъ?

— Научихъ: „Азъ съмъ Гос-
подъ, Богъ твой, да нѣмашъ
други богове, освенъ мене!“
Това значи, че сме длъжни,
преди всичко, да се боимъ отъ
Бога, да Го обичаме и за всич-
ко да се надѣваме на Него.

— Така, така. Щомъ си та-
кова умно и прилежно момчен-
це, вземи отъ мене и ей тази
хубава картина.

Стефчо учтиво се поклони и
тръгна да си отива. Той ед-
ва достигна съ ржката си
дръжката на вратата, обаче успѣ
да я затвори следъ себе си

преди книжаря да му помогне.

Училището бѣше далече и
Стефчо забърза. Отъ време на
време той поглеждаше новитѣ
си галошки, а подигнѣше ли
рамене, ученическата му чанта
на гърба леко потропваше.

Почти всѣки день Стефчо
преживѣваше по една опас-
ность.

И сега, като отиваше на
училище, по пжтя предъ единъ
голѣмъ домъ лаеше следъ всич-
ки минувачи грамадно куче.
Наблизо стоеха две момченца.
Стефчо трѣбваше да имъ по-
каже, че е храбъръ и, че не
обрѣща внимание на кучето.
По тая причина, чакъ когато
подмина опасната кжща, уче-
ническата му чанта изтропа от-
ново.

Училището, кждето учеше
Стефчо бѣ извънъ града. То
бѣше заградено съ висока ка-
менна стена, а цѣлиятъ му